

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Hyemalis - A Dominica I. Adventus Domini nostri usque ad
Dominicam Septuagesimæ

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Non dixeris, per Deum abest. Ecclesi. 15.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44194

DOMINICA TERTIA
POST EPIPHANIAM,
NISI SIT SEPTUAGESIMA.
DE LEPROSO MUNDATO.

Et confestim mundata est lepra eius. Matth. 8.

VERITAS PRACTICA.

Non dixeris, per Deum abest. Eccles. 15.

SENSVS EST, præsertim de iis qua spectant ad salutem nostram.

RATIO EST, Quia si quid per Deum abesset; id defectu potestatis, vel voluntatis ejus abesset.

At neutro ex his capite, dici potest.

Ergo omnino ne dicas, per Deum abest, sed potius per seipsum, quod est valde probrosam.

I. PUNCTUM.

INCEDENTI per urbem Capharnaum Domino occurrit leprosus, qui audiens famam miraculorum ejus non dubitavit de illius potestate, sed de voluntate incertus, post humilem adorationem, sic exclamavit;

Domine, si vis potes me mundare: Et Jesus extendens manum, tetigit eum, dicens, Volo, mundare, Et confestim mundata est lepra ejus.

Ex quibus aperte lætis, vel aliquamdiu consideratis, facile est ad Veritatis propositæ sententiam & declarationem pertinere. Cum enim Christus Dominus aperit leproso, & nobis indicet se æquè velle quod rogitur, ac potest: si quid non obtinemus quod maxime ad salutem nostram pertineat, planè non potest in eum rejici; Quod tamen fit à plerisque sese excusantibus, & defectum gratiæ cautantibus; Tu illud cave, Et ne dicas, per Deum abest. Sic Sapiens expressis verbis,

Eccles. 15.

Et ratio est evidens, quia si ex parte Dei deficeret aliquid, vel defectu potestatis, vel voluntatis ejus, deesset. Nonne ita? Nam si vellet & posset, quid deesset? hæc duo sunt præcipua Dei attributa, quæ ad omnium rerum effectiorem Scriptura commemorat, Domine, Domine Rex omnipotens, in ditione enim tua cuncta sunt posita: Es non est qui possit tua resistere voluntati, si decreveris salvare Israel. Si quid aliud cogitari potest, ut

1. Th. 2.

II. PUNCTUM.

At neutro ex his duobus capitibus dici potest: per Deum abest.

Non quidem defectu potestatis, tu enim facile cum Sapiente dices, subest enim cum volueris, posse aut cum Leproso, Domine, si vis potes me mundare. Sed cum eodem etiam forte dubitabis de ejus voluntate: Verùm audi Dominum Jesum: Volo, mundare, quasi dicat, perinde volo ac possum: non minus esto certus de mea voluntate, acque de mea potestate.

Sap. 12.

Non vult quidem modò miraculum, si forte peteres; non vult humana quædam & temporalia, quæ dare posset si vellet. Neque etiam ita simpliciter, & absolute vult illa quæ spectant ad animæ tuæ salutem, ut non interponat conditionem tuæ cooperationis. Nam ut ait S. Hieronymus, in illa verba Apostoli, Qui operatur omnia secundum consilium voluntatis suæ: Vult Deus ea quæcumque sunt plena rationis atque consilii, vult salvari omnes, sed quia nullus absque propria voluntate salvatur, liberi enim arbitrii sumus, vult nos bonum velle, ut cum voluerimus, velit in nobis & ipse suum implere consilium. At vero hac posita conditione, & quo sensu dixerunt Apostoli: Deum velle omnes homines salvos fieri, & nolle aliquos perire, sed omnes ad penitentiam reverti; tam vera est ejus Voluntas quàm vera est ejus Potestas: Et quàm verè potest omnes salvare, tam verè vult te salvum fieri, per media ordinata.

Ephes. 1.

1. Tim. 2.

2. Petr. 3.

Licet enim sit voluntas conditionata, non desinit tamen esse voluntas, quæ, si posita conditione effectum sortiatur, de conditionata transibit in absolutam: si forte autem non perveniat ad effectum, defectus erit non voluntatis, sed conditionis quam exigebat talis voluntas, & sine qua volebat effectum producere. Ille porò defectus conditionis, non tam in Deum quam in carnem deficientem est rejiciendus, sicut expressè & disertè docet S. Joannes Damascenus: *Nequæ latendum est, inquit, Deum præcedenter velle omnes salvari: non enim ad puniendum nos plasmat, sed ut efficiat nos bonitatis sua participes, ut bonus: peccantes autem puniri vult, ut justus: Dicitur igitur prima præcedens voluntas, & Acceptatio, ex ipso existens; secunda vero voluntas sequens, & permissio ex nostra causa existens.*

Lib. 2. de
Fide c. 29

Ezech. 18

Ibid. 33.

Matth. 23.

Atque hoc ipsum est quod tam clarè, & toties ipse Deus per Prophetas: *Numquid voluntatis mea est mors impiis, dicit Dominus Deus; & non ut convertatur à viis suis, & vivat; Et quare moriemini domus Israel, quia nolo mortem morientis, dicit Dominus Deus: revertimini & vivite. Rursumque postea, Dic ad eos, vivo ego dicit Dominus, nolo mortem impiis, sed ut convertatur impiis à via sua, & vivat; Convertimini, convertimini à viis vestris pessimis: & quare moriemini domus Israel? Sic Christus Dominus non jam per Prophetas, sed per se ac ore proprio; *Ierusalem, Ierusalem! quoties volui, & noluisi? Putasne cum verè loqui? Quod si verè loquitur, potesne dubitare eum verè velle, qui se dicit velle, & qui verè dicit?**

III. PUNCTUM.

NON dicas igitur, per Deum abesse. Nam cum nihil desit nisi defectu voluntatis, &

AD HÆC CHRISTI D. VERBA.

Vide, nemini dixeris Matth. 8.

VERITAS PRACTICA.

Interrogatus quid primum in præceptis Christianæ religionis observandum; quid secundum, quid tertium; Respondit, Humilitatem.

potestatis; hic autem, neque voluntatis, neque potestatis divinæ ullus defectus notari possit, quid est quod per illum desit? *Quid est, inquit, quod debui ultra facere vinea mea, & non feci ei? An quod expectavi ut faceret uvas, & fecit labruscas? Quasi diceret, hoc unum dici potest, quod expectavi ut de suo mecum conferret ad salutem, sed nihil inde detrahitur de mea potestate, aut voluntate, cum non aliter debuerim velle: Ac proinde nemo ausit dicere; per Deum abesse, nisi blasphemus in eius potentiam, aut bonitatem: & nisi dicat aut illum nolle aut non posse, Utrum dices? utrum cogitabis? Certè de neutro restat dubium; sed si quod minus est dubitandum, profectò minus vellet Deus de bonitate sua, quam de potestate à nobis dubitari. Intuere Crucifixum, vide ut de sua potestate quodammodo privat; quorsum verò? Ut suam nempe bonitatem magis indicet; ut propensam in te voluntatem suam aperiat manifestius, ut denique minus dubites de ejus voluntate, quam de potestate.*

O verè bonum! verè benevolam, verè volentem, æquè ac potentem Christum meum! absit ut aliquid dicam, vel cogitem per illum abesse, si quid in me desit! Mea est omnis culpa, meus defectus, ego ipse sum qui nolo, nolo mundari etiam si ipse velit, quia volo affici rebus creatis. O pravitatem affectus mei, qui non modò repugnat voluntati divinæ, sed etiam blasphemare me facit, quasi non velit Deus! Quam verè dixisti Domine, *Perditio tua ex te, Israel, tantummodò in me auxilium tuum!* Hoc ergo modò auxilium invocò. ne cum me vis salvum, ego ipse me perdam! Et cum me vis mundatum, ipse me inficiam.

If. 5.

Osee 13.

AD HÆC